

Pligt at udarbejde Reglerne saaledes, at Resultatet saa nær som muligt kommer til at svare til det af Udvalget opstillede Kriterium, det virkelige Udbytte, som til enhver Tid kan indvindes ved Køb af Kreditforeningsobligationer. Endvidere vil man se, at Udbyttet udregnes paa Grundlag af en Række til Dels ret store Kreditforeningspapirer, altsaa i Modsætning til i Fjor, da man havde begrænset sig til statsgaranterede Husmandskreditforeningsobligationer. Ved denne Ændring opnaas der det, at man ved saaledes at tage Gennemsnittet af garanterede og ikke garanterede Papirer faar et ret sandt Udtryk for Dagens Rente, og man vanskeliggør endvidere ved at tage flere og større Papirer Manipulationer, som kunde finde Sted fra Bankernes Side, hvis det drejede sig om et ganske enkelt og lille Papir. Jeg tænker herved paa den Mulighed, at Banker maa ske kunde forsøge til visse Tider af Aaret at skabe en Baisse for ad den Vej at faa Maksimalrenten bragt op.

Dernæst vil jeg gerne endnu sige et Par Ord med Hensyn til Forretningsverdenens Kritik af Ændringsforslaget. Der siges fra den Side for det første, at man bør ikke ved Lov bestemme Prisen paa Penge. Overfor dette maa jeg fremhæve, at man ikke ved Forslaget bestemmer Prisen paa Penge. Tværtimod! Man sætter et Maksimum for Indlaansrenten for Sparemidler, der er afstemt efter Børsens Pris paa Penge. Det bør ogsaa i denne Forbindelse huskes, at den Maksimalrente, der vil blive bestemt ad den her anviste Vej, i Virkeligheden vil lade en Margin aaben for Bankernes Ansættelse af deres Rente, idet den kommer til at ligge langt højere end den Rente, som i Almindelighed har været benyttet. — Fra Bankside har jeg mødt den Indvending, at det er urigtigt, hvis Rigsdagen her vil gaa til at bestemme en Maksimalindlaansrente, der staar i Forhold til Kursen paa Kreditforeningsobligationer; man maatte, siges der, hellere have valgt en Udregningsmaade, der var afhængig af Bankdiskontoen. Det forekommer mig, at Bankerne her ser ganske urigtigt paa Forholdet. Naar Bankerne ønsker at opnaa den Stempelbegunstigelse, som Lovgivningsmagten har tiltænkt Sparemidlerne, bør Bankerne ogsaa underkaste

sig et Kriterium, der ikke bygger paa Vekseldiskontering, men paa den almindelige Anvendelse for Sparemidler, det vil sige paa Prioritetslaan. — Der er ogsaa udefra sagt om det foreliggende Ændringsforslag, at det bedste, man kunde sige om det, var, at det ingenting betød. Det lyder maaske underligt, men jeg ønsker oprigtigt, at Kritikken paa dette Punkt maatte faa Ret, det vil sige, at Ændringsforslaget, naar det er vedtaget af Rigsdagen, ikke i Praksis vil øve Indflydelse paa Indlaansrenten. Jeg har just opstillet Ændringsforslaget ud fra den Forudsætning, at det ikke vil faa nogen som helst Indflydelse paa den legitime Forrentning. Hvis det derfor kan berolige dem, der frygter Misbrug af Stempelfriheden fra Bankernes Side, saaledes at Stempelfrihedsspørgsmaalet nu definitivt ordnes, er det bedste, der bagefter kan ske, efter min Mening dette, at Bestemmelsen om Maksimalrenten i det daglige Liv mærkes saa lidt som muligt.

Jeg ønsker endnu i denne Forbindelse at komme ind paa Ændringsforslag Nr. 4, stillet af 6 ærede Medlemmer. Jeg nærer det oprigtige Haab, at dette Ændringsforslag kun er opstillet for nu, da vi forhaabentlig staar ved Afslutningen af den sidste puniske Krig om Stempelfrihed paa Bankbøger, at fremkalde en akademisk Diskussion med den højtærede Minister. Ellers kan jeg nemlig ikke forstaa, hvad Ændringsforslaget skal betyde. Jeg kan ikke forstaa det, fordi Ændringsforslagets Formaal neppe vil naas, og fordi en Del af dets Bestemmelser synes at være kommet med nærmest ved en Fejltagelse — endvidere, fordi Ændringsforslaget er i diametral Modsætning til Kommissionens Standpunkt, og for det fjerde endelig, fordi Vedtagelsen af dette Ændringsforslag her i Salen utvivlsomt i Stedet for at gavne Sparekasserne vil skade dem. Jeg nævnede som det første, at Ændringsforslaget neppe vilde naa sin Hensigt. Saaledes som det er affattet, vil man nemlig ad de samme Veje, som jeg før berørte, i Virkeligheden fremdeles tillade den usunde Forretning, den, der pynter sig med, at man har Sikkerhed, det være sig ved Selvskyldnerkaution eller Pant eller lignende, men derimod vil man standse den virkelig legitime Forretning paa samme Maade,